

Nr. 211 van het arrest

Nr. 5 V 2000 van het parket

Nr. van de griffie

A R R E S T

Het Hof van Beroep te Brussel, 15^e kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie :

tegen :

- 1) , geboren te op , wonende te
- 2) , met maatschappelijke zetel te

Beklaagde (1), resp. burgerlijk aansprakelijke partij (2),
met toestemming van het hof vertegenwoordigd door Mr. advocaat aan
de balie van

beklaagd van te tussen 6 oktober
1991 en heden, terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaken,
zonder onderbreking gedurende drie jaar, van hetzelfde misdadig opzet en de
delictueuze toestand nog steeds voortduurt,

de eerste

- A. met overtreding van artikelen 1, 44 §2, 45, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 22 oktober 1996 betreffende de Ruimtelijke Ordening bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de

bepalingen van titel II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voornoemde wet, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk gewijzigd te hebben, ter zake op het perceel gelegen te

- B. met overtreding van artikelen 1, 44 §1-10, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 22 oktober 1996 betreffende de Ruimtelijke Ordening bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997, de toestand omschreven in de hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde te eigendom van de

de tweede

gedaagd om zich als werkgeefster burgerlijk aansprakelijk met de eerste te horen verklaren voor de veroordelingen tot schadevergoeding, boeten en kosten uitgesproken ten laste van zijn orgaan of aangestelde, uit hoofde van de misdrijven begaan in de uitoefening van zijn ambt;

* * * * *

Gezien de hogere beroepen ingesteld op 29 oktober 1999 :

- door beklagde en de burgerlijk aansprakelijke partij tegen alle beschikkingen van het vonnis;
- door het openbaar ministerie tegen beklagde en de burgerlijk aansprakelijke partij;

tegen een vonnis uitgesproken door de 52e kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 14 oktober 1999, dat na tegenspraak zegt:

- dat de tenlasteleggingen onder A en B (voor de eerste, voldoende bewezen voorkomen en bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek door één enkele straf te beteugelen zijn;
- dat gedaagde sub 2 aansprakelijk te stellen is voor de veroordelingen tot de boeten en de kosten, uitgesproken ten laste van beklagde die de feiten heeft gepleegd in de uitoefening van zijn ambt;

Derhalve, de rechtbank;

- veroordeelt beklagde uit hoofde van de tenlasteleggingen A en B verenigd, tot een geldboete van 200 frank x 200 = 40.000 frank of 1 maand vervangende gevangenisstraf;

- bedrag : 10 frank X 200 = 2.000 frank;
- vergoeding : 1.000,-fr.
- kosten : 2.737,- fr.

Verklaart de burgerlijk aansprakelijk tot betaling van de boeten en kosten uitgesproken lastens beklaagde, haar aangestelde;

Beveelt beklaagde het herstel in de oorspronkelijke toestand uit te voeren door middel van het afgraven van de aangebrachte grond en materialen, het verwijderen van deze materialen van het perceel en de storting hiervan op een hiervoor geschikte stortplaats, zulks binnen een termijn van 12 maanden vanaf de datum waarop huidig vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat na het verstrijken van de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar, voor het geval het vonnis niet vrijwillig ten uitvoer werd gelegd, daarin kan voorzien, overeenkomstig artikel 65 §2 van de wet van 29 maart 1962, op kosten van de veroordeelde die gedwongen wordt de uitgaven terug te betalen tegen overlegging van een staat op hun kosten begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter, op verzoekschrift;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van een dwangsom van 5.000 frank ten voordele van het Vlaamse Gewest per dag vertraging bij niet vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregel binnen de hiervoor gestelde termijn;

Zegt dat huidig vonnis zal worden overgeschreven op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bij artikel 84 van de hypotheekwet voorgeschreven.

* * * * *

Gehoord het verslag van mevrouw

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vorderingen;

Gehoord de beklaagde en de burgerlijk aansprakelijke partij in hun middelen van verdediging zoals ontwikkeld door Meester advocaat aan de balie van

* * * * *

De hogere beroepen regelmatig ingesteld naar vorm en termijn, zijn tevens ontvankelijk.

Gezien de gewijzigde samenstelling van de zetel werd de zaak op de terechtzitting van 27 januari 2004 *ab ovo* hernomen;

* * * *

1. Wat de vordering betreft van het O.M. :

Op 22 augustus 2003 werd het handhavingdecreet van 4 juni 2003 gepubliceerd in het Belgische Staatsblad. Dit decreet trad in werking de dag van de publicatie.

Door art. 7 van het handhavingdecreet werd aan het in voege zijnde art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en een vierde lid toegevoegd met name:

“ De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg. “

In het vierde lid worden de ruimtelijk kwetsbare gebieden opgesomd.

Het handhavingdecreet omvat een mildere regeling gezien thans het instandhouden van niet vergunde werken enkel nog kan gesanctioneerd worden in 3 gevallen. Bij toepassing van art. 2 Sw. dient, wanneer de straf, ten tijde van het vonnis verschilt van deze welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, de minst zware straf toegepast te worden.

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat één van de voorwaarden gesteld in art. 146, derde en vierde lid in casu verwezenlijkt zijn.

Het goed, eigendom van beklagde, is gelegen in een agrarisch gebied, wat op zich geen ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmaakt. Uit geen enkel element van het dossier blijkt dat het in casu zou gaan om een agrarisch gebied met ecologische waarde of belang of om een agrarisch gebied met bijzondere waarde, zones die integendeel wel ruimtelijk kwetsbare gebieden uitmaken.

Er blijkt evenmin dat de werken uitgevoerd door beklagde een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften. In casu gaat het

om het heraanleggen van bestaande toegangswegen naar bestaande bedrijfsgebouwen waarvan de heraanleg van een in- en uitrit vooraan het perceel inmiddels geregulariseerd werd.

Er werd één strafbare periode aangehouden voor het uitvoeren van werken zonder voorafgaande vergunning en voor het instandhouden van deze niet vergunde werken.

Deze strafbare periode dient als volgt verdeeld te worden : tenlastelegging A: tussen 6 oktober 1991 en 4 januari 1995 (P.V. van vaststelling van de reliëfwijziging dateert van 3 januari 1995) en tenlastelegging B: vanaf 4 januari 1995 tot 24 november 1997 (bevel tot dagvaarding).

Deze verduidelijking voegt niets toe aan de tenlasteleggingen zelf.

Beklaagde wordt vrijgesproken uit hoofde van de betichting B (instandhouding).

Beklaagde betwist niet een regularisatieaanvraag te hebben ingediend. Op 4 november 2002 werd deze aanvraag tot het heraanleggen van een in- en uitrit toegekend door het College van Burgemeester en Schepenen van

Het betrof het heraanleggen van inritten vooraan het perceel.

Derhalve staat de inbreuk van het wijzigen van het reliëf zonder voorafgaande vergunning voor wat deze specifieke in- en uitrit betreft vast.

Bij schrijven van 18 april 2003 deelde de stedenbouwkundige inspecteur mede dat nog steeds een reliëfwijziging aanwezig was achteraan het perceel dewelke niet zou zijn geregulariseerd door de vergunning van 4 november 2002.

Deze vaststelling wordt door beklagde betwist. Hij stelt desbetreffend dat achteraan het perceel steeds toegangswegen gelegen hebben waaraan essentieel niets gewijzigd werd. De bestaande verharding (verharde grond vermengd met stenen) werd enkel hersteld. Beklaagde meent dat dergelijke werken hoogstens kunnen aangezien worden als instandhoudings- of onderhoudswerken doch zeker niet als een aanmerkelijke reliëfwijziging. De bedrijfsgebouwen naar waar deze toegangswegen leiden zijn vergunde gebouwen.

De situatie achteraan het gebouw is op planologisch vlak zeer onduidelijk. Door de diensten van Stedenbouw wordt niet ten genoeg van recht aangetoond dat de situatie achteraan het perceel een inbreuk uitmaakt op enige concrete bepaling van de wetgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening.

De betichting A is derhalve bewezen doch beperkt tot het heraanleggen en de reliëfwijziging van een bestaande in- en uitrit, werken die thans het voorwerp uitmaken van de regularisatievergunning d.d. 4 november 2002.

De door de eerste rechter opgelegde straf is wettelijk doch komt overdreven voor gelet op de concrete omstandigheden in deze zaak.

Dit neemt niet weg dat beklaagde werken heeft laten uitvoeren met miskennis van de regulering inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en zodoende van weinig respect heeft doen blijken voor al wat milieu en het behoud ervan betreft.

Beklaagde verwees ter zitting naar zijn conclusie genomen voor de eerste rechter waarin o.a. om de opschorting van de uitspraak werd gevraagd. Dit verzoek werd niet uitdrukkelijk herhaald voor het hof. Een dergelijke maatregel zou hoe dan ook de doeleinden van de ingestelde vervolgingen niet verwezenlijken.

Mede gelet op het blanco strafregister van beklaagde wordt hem een geldboete opgelegd van $100 \times 200 : 40,3399 = 495,79$ euro.

De eerste rechter heeft beklaagde overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985, terecht veroordeeld tot de verplichting de bijdrage van tien frank te betalen, verhoogd met de wettelijke opdecimen en hem even terecht, overeenkomstig het K.B. van 29 juli 1992 een vergoeding opgelegd van 1.000 frank; ingevolge het inmiddels in voege getreden K.B. van 11 december 2001 en de wet van 26 juni 2000 dienen voornoemde bedragen geconverteerd te worden in euro. De vergoeding van 1.000 frank wordt alsdan 25 euro en de bijdrage van 10 frank ten voordele van het fonds voor slachtoffers van opzettelijke gewelddaden wordt dan 50 euro.

Er werd passend uitspraak gedaan over de kosten.

Terecht werd burgerlijk aansprakelijk gesteld tot betaling van de boeten en kosten uitgesproken lastens beklaagde.

2. Wat de vordering betreft van de Stedenbouwkundige Inspecteur:

Gelet op wat hier voren werd uiteengezet, is de vordering van de Stedenbouwkundige Inspecteur zonder voorwerp geworden.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

RECHTSPREKEND OP TEGENSPRAAK,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen:

24 van de wet van 15 juni 1935;
162, 182, 210, 211 en 212 van het wetboek van strafvordering;
2, 3, 4 en 9 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro;
1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie;
3 van de wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro;

2 van het strafwetboek;

44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door art. 4, 20 en 21 van de wet van 22 december 1970, opgenomen in het decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997, als artikelen 42, 66, 68 en 72;

99, 146, 147, 149, 153, 160 en 161 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening, gewijzigd bij decreet van 26 april 2000; 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 voormeld, zoals gewijzigd door art. 7 van het decreet van 4 juni 2003;

Ontvangt de hogere beroepen;

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre beklaagde schuldig werd bevonden aan de tenlastelegging sub A, hij veroordeeld werd in de kosten, en de burgerlijk aansprakelijk werd verklaard tot betaling van de boeten en kosten uitgesproken lasten beklaagde, haar aangestelde;

Hervormend voor het overige en opnieuw recht sprekende;

Spreekt beklaagde vrij uit hoofde van de tenlastelegging B;

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van de tenlastelegging A (verbeterd en beperkt) tot een geldboete van $100 \times 200 : 40,3399 = 495,79$ euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van een bijdrage van 10 euro, na toepassing van de wet op de opdecimen, gebracht op 50 euro.

Legt beklaagde bovendien een vergoeding op van 25 euro.

Verklaart de vordering van de Stedenbouwkundige Inspecteur zonder voorwerp.

Veroordeelt beklaagde in de kosten van beide aanleggen, in eerste aanleg begroot op 67,85 euro (2.737 frank) en in graad van beroep op 151,26 euro, zijnde in het totaal 219,11 euro.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **24 februari 2004**, waar aanwezig waren :

Raadsheer d.d. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Advocaat-generaal,
Griffier.

(goedgekeurd de doorhaling van lijn (en) en woord (en))